

низирали комитети, въ които влѣзли много селяни. Особено голѣмъ билъ Червеноводскиятъ комитетъ „Каранъ“, организиранъ отъ учителя въ сжщото село Т. Кърджиевъ. Въ него влѣзли почти всички младежи отъ селото.

Въодушевлението било много голѣмо. Ето какво е писалъ Централниятъ рев. комитетъ до „Кубратъ“ на 31. августъ 1875 г.

„Подканете ги да вдигнатъ бунтъ. Отъ Влашко ще се обадятъ само, когато въ Българско се вдигне народътъ. Въ Влашко има въ всѣки градъ отъ 100—200 души готови. П. Хитовъ ще мине Дунава и отиде въ Троянския Балканъ. Филипъ Тотю е готовъ да мине съ 5000 д. Воловъ ще иде въ Ловечъ. Въ Цариградъ сж пратени 6 души, за да подпалятъ града“.

За духа тогава е интересно писмото, което Тома Кърджиевъ е писалъ отъ Червена вода до русенския комитетъ „Кубратъ“ на 15. септемврий 1875 г., нѣколко дни преди арестуването му. Привеждаме частъ отъ него:

„Сърдцето ми е, братя, изпълнено отъ радостъ и благи надежди. И азъ не знамъ за какво друго сме се родили на свѣта, ако не за да умремъ за свободата на Отечеството си. Едно ме само нажальява, че неприятеливиостта Ви ще ме накара да умра безъ да сторя заслуга, достойна за българското име . . .

Байрякътъ е превъзходно добре изработенъ. Само дано бжде честитъ и нашиятъ левъ да стигне и се забие средъ Балкана! Остава да се намѣри достойния да го развѣй и да дойде часътъ на сладката раволуция! (**).

Въ надвечерието на самото възстание „Кубратъ“, Н. Обретеновъ пише на Иванъ Драсовъ въ Букурещъ:

„Сутре рано, при изгрѣвъ на златното слънце, народнитъ знамена ще се развѣватъ надъ българскитъ

**) Изъ архивата на Н. Обретеновъ. Петатано въ „Юбилейна книжка“ за Червеноводската чета 1925 г.